

се даде лѣкарство. Азъ отсѣстствувахъ отъ дома. Жена ми се чудѣла, какъ да накара Мимуса да вземе лѣкарството. Въ това време дошѣлъ Кукъ. Молили го съ добро, но той отговарялъ: „Пигъ-питъ“, т. е., не искамъ, не може. Тогава го завалили на дивана. Кукъ го притисналъ, насила му отворилъ устата, а жена ми налѣла лѣкарството.

Отъ този день насетне дружбата между Мимуса и Кука се прекъсна.

Отъ день на день болестъта на Мимуса се усилваше. Той е сериозно боленъ. Главата му безпомощно виси, изъ своята клетка излиза съ мжка и едва се качва на стола или на дивана.

При него иде кучето Марсъ и радостно върти опашка. Мимусъ се опитва да го хване за крака, както правѣше това по-рано, но скоро отпуска безпомощно ржка.

Жена ми го взема на ржце. По нейното лице се чете тревога. Тя го обичаше като свое дете и никога не го оставяше да го не нахрани, да го не нареди да спи, да го не завие, както майка завива детето си, а той се увиваше около нейната шия, радваше ѝ се и я галѣше. А сега? Цѣлъ се отпустналъ и пѣшка.

Повикахме съветъ отъ петь лѣкари.

— Покажи си езикътъ, Мимусчо! — казва му познатиятъ намъ лѣкаръ.

И той го показва (Да показва езика си той бѣше свикналъ по-рано при едно боледуване). Протѣга си и сухитѣ и измършавели ржце, но насила. Движенията му сж пресилени, слаби.

— Да не се е парализиралъ? — тревожно питамъ азъ.

— Никой нищо не знае, — отговаря лѣкарътъ. Знае се едно, че пжтуването му е повредило, той се е простудилъ.

Следъ нѣколко дни Мимусъ се посъвзе малко и ни зарадва.

Но после пакъ заболѣ, — отпустна се и — не стана...

Така свърши нашиятъ милъ и уменъ Мимусъ, който обѣщаваше да напредне много въ своето възпитание и да се приближи и по умъ, и по говоръ, и по привички до човѣка.

Горана Горнева